Convulsiile unei lumi în veșnică schimbare

On Aprilie 10, 2019

Îndrăznește să fii ceea ce te definește cu adevărat atunci când nu ești altcineva.

Lumea pe care o frecventam, datorită lui Camil, mi se părea suspectă, stridentă, imorală. Femeile în mijlocul cărora el trăia purtau uneori etichete onorabile și totuși erau de vânzare. Iar cumpărători se găseau. La ce preț? Asta era singura întrebare și ceea ce le deosebea. Prețurile variau, nu după frumusețea femeii, ci după posibilitățile lor de a rezista nevoilor vieții. Nu înțelegeam scrupulele lui, a acestui scriitor atât de seducător prin vraja artei cuvintelor sale, prin vraja propriei ființe care provocase o bruscă rupere de ritm în cotidianul meu.

Pe Camil nu-l mira pasiunea pe care o puneam în tot ce susțineam, cuvintele mari și convingerea că am totdeauna dreptate. Voiam să îl impresionez, dar trebuia să-i admit toată nepăsarea pe care o arăta față de alții inferiori lui, față de mine care voiam în adâncul inimii mele să fiu ca el, căci aproape îl idolatrizam și îi copiam mare parte din gândire. Voiam să fiu asemeni lui, asemenea unui zeu care rostește cuvinte de argint, pe care nimeni nu-l poate combate prin nicio folosire dreaptă a rațiunii împrumutate din experiență.

Viața mea devenea tot mai palpitantă. Greu de crezut, dar eram tot mai adâncită într-o realitate care se ridica deasupra oricăror neajunsuri, deasupra oricăror concepte despre bine și rău, deasupra oricăror examene de conștiință, demonstrând prin aceasta că suma valorilor mele se încadrau în pulberea săracă a vanității extreme, a fățărniciei și a instinctelor deșarte, beneficiind de acea discreție a privilegiaților la fel de dulce ca un parfum luminos și seducător cu un miros persistent care durează. *

Leadership: Esti pregătit sa asimilezi ideea de "slăbiciune dureroasă" cu etajul cel mai de sus al unei imagini care declanșează sentimentul unei puteri de neînvins?

E întocmai cazul lui Camil. Convins că poartă în el energia atomului și că, odată eliberată această energie se va mișca lumea din loc cu 180 de grade, era prea lucid ca să-și ia obligații cărora nu le putea face față și să mă lase în drum. Prea egoist că să renunțe la mine, prea gelos că să lase liberă altuia calea.

Da, îmi doream și eu o viață văzută de sus, cu cele mai intense preocupări, dar mai mult o trăiam de jos, din cel mai adânc abis. Ceva mă obliga totuși să merg mai departe, dar fără să știu încotro. Cu certitudine, eram răpusă de același sentiment de disconfort și neliniște pe care îl descria Tolstoi în Jurnalul său. *"Am resimțit aproape fizic imoralitatea nebună a luxului celor puternici și bogați, sărăcia și opresiunea săracilor. Sufăr aproape din cauza conștiinței participării la această nebunie și acest rău."*

Şi cred că la fel de bine mi se potrivește ceea ce Jean Garnier spunea despre fostul său elev și prieten: *"Albert Camus nu se înșela asupra valorilor propriilor sale puteri, el era printr-o excepție deosebit de rară judecătorul exact al valorii sale. Trebuia în schimb să se facă recunoscut de alții. Iar poziția sa de plecare era atât de umilă, încât trebuia să se afirme cu riscul de a fi strivit."*

Leadership: Singura cale de a-ți păstra o poziție de autoritate în fața tuturor încercărilor vieții este să câștigi controlul asupra a ceea ce înseamnă să fii mesager al unui destin inexorabil fără Dumnezeu?

A-ți păstra o poziție de autoritate în fața încercărilor vieții este o cale de a te menține sau de a-ți găsi locul într-o lume extrem de dură. Înseamnă să faci față unei vieți care te tratează cu spatele, semănând cu o formă de atașament față de efectul unei operațiuni psihologice de a-ți păstra calmul în orice situații, cu răbdare de oțel. Iar dacă te simți abandonat de Dumnezeu atunci când destinul te încearcă și nu știi ce să faci, poți lăsa impresia înșelătoare că deții o viziune care depășește cadrul vieții, ca atunci când conduci o mașină într-o direcție clară, dar nu știi unde s-o parchezi.

Camil, personajul lui Cella Serghi nu doar că se face vinovat de nepuțința de a se desprinde de atașamentul față de plăcerile vieții. Nu doar că talentul unic de scriitor i-a încețoșat toate orizonturile, dar adevărata lui nefericire stă în splendoarea căreia nimeni nu i-a găsit un leac în mijlocul tuturor evenimentelor care îl asaltează tumultuos. El știe perfect cum să-și mascheze durerea sufletească, știe să convingă pe toată lumea că sensul vieții este puterea de a se împlini prin dorințe nemăsurate, dar nu reușește să-și anihileze mândria de a se purta ca un om de rang înalt, ca o personalitate aflată cu mult deasupra tagmei sale.

La rândul ei, Cella Serghi își face din personalitatea ei o declarație de unicitate în temeiul legăturii dintre a fi mai presus de oricine și impactul psihosocial al durerii de a nu fi înțeleasă de nimeni. De fapt, unicitatea ei seamănă cu imaginea lui Dumnezeu care îngăduie lucruri și fapte nedrepte, care iartă cam orice păcat, care ar favoriza o persoană în detrimentul alteia, care se dezvăluie în armonia a tot ceea ce există. Dar acest Dumnezeu așteaptă mai multe de la ea decât poate ea duce. EL așteaptă ca ea să renunțe la acel Alter Ego care aproape îi substituie întreaga ființă stând la marginea universului.

Leadership: Ești conștient de adevărata măsură a sufletului tău înainte de a lua ca model împlinirea celorlalți, prin raportare la traiectoria unui destin care își conturează prematur finalitatea?

Să fii mesager al unui destin inexorabil fără Dumnezeu înseamnă să te consideri câștigător într-o întrecere cu lumea, dar în care nu-ți poți testa limitele deoarece ești supus provocării de a te confrunta cu propriile temeri și reproșuri. Acest lucru ar echivala cu raportarea ta la traiectoria unui destin care își conturează prematur finalitatea, adică nu mai ești omul capabil să-și justifice esența propriilor manifestări, ci ești prizonerul unor anxietăți și îndoieli care te macină până la epuizare, până la erodare, până la nepăsare, până la dezgust.

Să nu fii niciodată mai mult decât poți duce la nivel de elită, altfel riști să te pierzi în vârtejul deșertăciunii lumești, iar în această vâltoare nu mai rămâne loc pentru vreun simțământ înalt. Această constatare provine din intentia de a păstra cuvântul "umanism" neatins de efectele experientelor de vârf și ale condiționării pe care ți-o impune exemplu de împlinire al altora.

Gândirea liderului este gândirea ființei care își oferă timp pentru a se echilibra în viața personală, gata oricând să se mențină în autenticitatea unei confesiuni, ambiționând să exprime discursiv mai bine ceea ce poate face intrarea într-o realitate care se împotmolește în propriile limite, sau într-una care prinde aripi tot mai îndrăznețe față de voia Domnului.

A fi educat în spiritul responsabilității sporite față de glasul conștiinței înseamnă să răspunzi provocării de a te gândi cine ești cu adevărat în momentul în care simți că ești altcineva.

Convulsiile unei lumi în veșnică schimbare afirmă importanța unui sentiment motivat de efemeritatea unei vieți care te urcă și te coboară, „hăituindu-te", cu convingerea că poți fi Dumnezeu, dar că în același timp poți fi o judecată a Lui care culmineaza cu nașterea tragediei vieții.

* Notă: Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/convulsiile-unei-lumi-in-vesnica-schimbare.html